

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudcem Tomášem Kocourkem v právní věci

žalobce: N. K. S., narozen X,
státní příslušník G. r.,
toho času v X,
zastoupen advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou,
se sídlem Šlejnická 13, Praha,

proti
žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Středočeského
kraje,
se sídlem Křižíkova 8, Praha,

o žalobách proti rozhodnutím žalované ze dne 29. 6. 2019, č. j. KRPS-180745-18/ČJ-2019-010022, a ze dne 10. 7. 2019, č. j. KRPS-180745-32/ČJ-2019-010022,

takto:

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Praze pod sp. zn. 53 A 10/2019 a 49 A 8/2019 se spojují ke společnému projednání. Věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 53 A 10/2019.
- II. Žaloby se zamítají.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi, se přiznává odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

Vymezení věci

1. Žalobce se první žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), která byla soudu doručena dne 10. 7. 2019, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 29. 6. 2019, č. j. KRPS-180745-18/ČJ-2019-010022 (dále také „první napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle § 129 odst. 1 ve spojení s § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodla o zajištění žalobce v zařízení pro zajištění cizinců za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie [nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. 6. 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“)]. Dobu zajištění stanovila na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody. V odůvodnění rozhodnutí žalovaná uvedla, že dne 29. 6. 2019 byl žalobce kontrolován policejní hlídkou dálničního oddělení N. V. na dálnici D8 na 3. km, jak šel pěšky na N. V. Žalobce uvedl, že nemá cestovní doklady, sdělil údaje o své totožnosti, kterou ale nemohl žádným hodnověrným způsobem prokázat. Následně byl cizineckou policií eskortován na oddělení kontroly pobytu, pátrání a eskort K. V databázi EURODAC byla nalezena shoda daktyloskopické karty pořízené na zdejším oddělení s daktyloskopickou kartou číslo X ze dne 7. 1. 2019. S ohledem na tuto shodu žalovaná postupovala dle nařízení Dublin III a zajistila žalobce v zařízení pro zajištění cizinců, odkud bude vrácen do členského státu Evropské unie, který je odpovědný za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu (S. r. N.). Žalovaná učinila závěr, že žalobce vstoupil na území České republiky a pobývá na něm neoprávněně, přičemž je dán předpoklad, že bude vrácen na základě nařízení Dublin III do jiného členského státu Evropské unie. Ze skutečností sdělených žalobcem při výslechu dovodila, že existuje nebezpečí útěku. Neshledala, že by k dosažení účelu zajištění postačovalo užít zvláštní opatření ve smyslu § 123b zákona o pobytu cizinců.
2. Druhou žalobou doručenou soudu dne 1. 8. 2019 se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 10. 7. 2019, č. j. KRPS-180745-32/ČJ-2019-010022 (dále také „druhé napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců prodloužila dobu zajištění žalobce do 20. 8. 2019. V odůvodnění uvedla, že doba zajištění v původním rozhodnutí byla stanovena na 30 dní od okamžiku omezení osobní svobody, a to s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu předání žalobce na území jiného členského státu Evropské unie. O tom musí rozhodnout dožádané orgány, v tomto případě orgány S. r. N. Žalobce je zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců B. Vzhledem k tomu, že žalovaná zjistila shodu v systému EURODAC, informovala o ní Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), které je věcně příslušné k zahájení řízení podle nařízení Dublin III. Dne 9. 7. 2019 obdrželo ministerstvo souhlas od orgánů S. r. N. s převzetím žalobce. Česká republika má podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III šest týdnů na realizaci předání žalobce do odpovědného členského státu. Během zajištění žalobce sice byly činěny úkony směřující k jeho předání, ale původně stanovená doba nebyla dostatečně dlouhá k uskutečnění předání žalobce do N. Proto žalovaná shledala, že jsou splněny podmínky pro trvání zajištění podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Zohlednila veškeré uvedené skutečnosti a dospěla k závěru, že existuje reálný předpoklad předání žalobce. Protože původní lhůta nebyla pro realizaci dostatečná, rozhodla o jejím prodloužení do dne 20. 8. 2019.
3. Podle § 39 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 31 odst. 2 a 3 může samosoudce usnesením spojit ke

společnému projednání samostatné žaloby směřující proti témuž rozhodnutí anebo proti rozhodnutím, která spolu skutkově souvisejí. Obě řízení jsou vedena mezi shodnými účastníky, týkají se žalobcova zajištění, napadená rozhodnutí spočívají na totožných skutkových a právních důvodech a argumentace uplatněná žalobcem v žalobách je stejná. Soud proto z důvodu hospodárnosti spojil obě věci ke společnému projednání s tím, že věc bude vedena pod spisovou značkou 53 A 10/2019, neboť toto řízení bylo zahájeno dříve.

Obsah žalob a vyjádření k žalobám

4. Žalobce v obou žalobách shodně namítl, že žalovaná nesprávně a nedostatečně posoudila existenci vážného nebezpečí útěku žalobce. Podle čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III členské státy mohou zajistit dotyčnou osobu za účelem jejího přemístění, existuje-li vážné nebezpečí útěku na základě posouzení každého jednotlivého případu. Nutnost posouzení každého jednotlivého případu implikuje jednak to, že se nelze spokojit s technickým podřazením některého ze skutkových zjištění pod některou skutkovou podstatu § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a jednak to, že takové individualizované posouzení musí být přezkoumatelné, musí tedy dostatečně vypořádat konkrétní okolnosti případu. Této povinnosti žalovaná nedostála. V posouzení existence vážného nebezpečí útěku totiž citelně absentují úvahy, jimiž by se žalovaná vypořádala s okolnostmi, které žalobcův případ individualizují od případů standardního zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu v schengenském prostoru. Žalobce uvedl, že v jeho případě nelze odhlédnout od toho, že se na území České republiky ocitl pouze krátkodobě a především nikoliv v úmyslu jakkoliv mařit probíhající azylové řízení v N., neboť se z N. vydal pouze za účelem turismu. Žalobce v žádném případě nemůže být označen za azylového turistu nebo obecně nespolehlivou osobu, u které je možné se obávat, že se bude vyhýbat své povinnosti vrátit se do N. Žalobce se sice zachoval nedbale, neboť se nezajímal o oprávněnost svého vstupu na území České republiky, na druhou stranu takové porušení právního řádu nemůže vést k natolik závažnému zásahu do jeho práva na osobní svobodu, jakým je zajištění. Žalovaná tak nezohlednila specifickou situaci žalobce, který se na území schengenského prostoru pohyboval v přesvědčení legálnosti takového pobytu, a to za účelem svého podnikání. Jeho úmyslem tak nebylo zneužívat evropský azylový systém, skrývat se před příslušnými orgány, sabotovat spolupráci se žalovanou či svévolně opustit Českou republiku a nelegálně vycestovat na území jiných členských států. Naopak je zřejmé, že žalobce chce svou situaci řešit a chce pokračovat ve svém legálním pobytu v N., respektive po vyřízení příslušných dokladů i ve volném pohybu na území dalších evropských států. Žalobce nijak nenaznačil, že hodlá nespolupracovat s českými úřady nebo se jakkoliv bránit vycestování do N. Navíc žalobce byl přesvědčen o legálnosti pohybu po území států za účelem svého podnikání. Podle žalobce tak úkolem žalované nebylo pouze formálně vyhledat něco, co by bylo možné podřadit pod § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ale komplexně posoudit všechny důležité okolnosti nejen jeho pobytové historie na území Evropské unie, ale též jeho skutečné jednání, přesvědčení o legálnosti pobytu na území schengenského prostoru a spolupráci s českými správními orgány. Jelikož žalovaná této povinnosti nedostála, zatížila obě napadená rozhodnutí nezákonností a nepřezkoumatelností.
5. V žalobě proti druhému napadenému rozhodnutí žalobce nad rámec výše uvedeného zdůraznil, že byl paradoxně zajištěn právě během svého návratu z České republiky do N. a že zájmy žalobce i žalované shodně spočívají v jeho návratu do S. r. N., což měla vzít žalovaná v úvahu.

6. Žalovaná ve svých vyjádřeních k žalobám zopakovala relevantní část odůvodnění napadených rozhodnutí. Uvedla, že žalobce napadá nesprávné a nedostatečné posouzení existence vážného nebezpečí útěku. S touto námitkou ale žalovaná nesouhlasí. Posoudila nebezpečí útěku náležitým způsobem a dospěla k závěru, že v případě žalobce vážné nebezpečí útěku existuje. Žalobce naplnil totiž hned několik objektivních kritérií svědčících o existenci tohoto nebezpečí. Je nepochybné, že žalobce požádal o mezinárodní ochranu ve S. r. N. Jakožto žadatel o mezinárodní ochranu nedodržel podmínky stanovené v řízení o mezinárodní ochraně platné na území Evropské unie, tedy zdržovat se na území státu, v němž podal žádost o mezinárodní ochranu, a vyčkat tam do doby nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti. Do protokolu uvedl, že nezná stav svého azylového řízení v N. Měl na rozhodnutí vyčkat v pobytovém středisku, nicméně utekl a zdržoval se na území N. Již tím nerespektoval povinnosti vyplývající z podané žádosti o mezinárodní ochranu. Navíc dne 29. 6. 2019 neoprávněně vycestoval bez cestovního dokladu a bez víza na české území. K námitce, že žalobce pobýval na území schengenského prostoru v přesvědčení o legálnosti svého pobytu, žalovaná uvedla, že neznalost zákona žalobce nikterak neomlouvá a je v jeho zájmu, aby dodržoval platné právní předpisy daných zemí. K tvrzenému podnikání žalovaná uvedla, že jí nebylo známo, neboť žalobce sám do protokolu uvedl, že peníze si v N. i I. opatroval žebráním. Žalovaná se s žalobcem shodla na tom, že obě strany mají očividnou shodu zájmů, která spočívá ve snaze o návrat žalobce do N. Žalovaná uzavřela, že postupovala v souladu s právními předpisy, zároveň zásah do žalobcova soukromého či rodinného života není nepřiměřený. Svůj závěr, že v jednání žalobce spatřuje vážné nebezpečí útěku, náležitě odůvodnila a má také základ ve správním spise. Proto navrhla žaloby zamítnout. Závěrem uvedla, že v souladu s nařízením Dublin III spolupracuje s ministerstvem a jakmile dostane potřebné písemnosti, bude učiněn žalobcům návrat do N.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu

7. Soud ověřil, že žaloby byly podány osobou k tomu oprávněnou a splňují všechny formální náležitosti na ně kladené. Žaloby byly podány ve lhůtě dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 35 odst. 10 s. ř. s. Žaloby jsou tedy věcně projednatelné.
8. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadených rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadená rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
9. S ohledem na skutečnost, že žádný z účastníků nepožádal o nařízení jednání a soud nepovažuje nařízení jednání za nezbytné, rozhodl soud o žalobách bez jednání (§ 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců).

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Soud ze správního spisu zjistil, že policejní hlídka dálničního oddělení N. V. dne 29. 6. 2019 v 10:30 hod. kontrolovala žalobce, jenž se bez dokladu totožnosti pohyboval po tělese dálnice D8 u 5. kilometru ve směru jízdy na Ú. Žalobce policejní hlídce sdělil svoji totožnost a uvedl, že jde do B. Žalobce byl zajištěn dle zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, a byl předán přivolané hlídce cizinecké policie. Téhož dne byla nalezena shoda daktyloskopické karty pořízené na oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort s daktyloskopickou kartou číslo X ze dne 7. 1. 2019. Žalobce do protokolu vypověděl, že se narodil dne 14. 3. 1996 v G., je ženatý a má jedno dítě. S matkou a bratrem žili ve městě

A. v G. Pět let s nimi není v kontaktu. Žalobce odcestoval z G. asi před pěti lety do L, kde strávil zhruba tři roky. Odtud cestoval lodí do Evropy, po celou dobu cesty s sebou neměl žádné doklady. Na moři ho z lodi zachránila nevládní organizace a dopravila ho do I. V I. pobýval od 1. 7. 2017 v zařízení pro imigranty ve městě P. asi sedm měsíců. Z tohoto zařízení uprchl a žil v I. asi rok se svými přáteli. Následně si zařídil cestovní doklad a letecky odcestoval do N., na obojí si vydělal žebráním. Cestovní doklad si zakoupil od muže i. národnosti, kterého potkal při žebrání. Myslel si, že se jedná o legální cestu jak získat doklady. V I. prošel pasovou kontrolou bez problému. Po příletu do N. dne 7. 1. 2019 mu odebrali cestovní doklad z důvodu, že se jedná o padělek. Žalobce požádal ve S. r. N. o mezinárodní ochranu, byly mu odebrány otisky prstů. Z azylového střediska utekl a pobýval v N. na ulici. Je pro něj lepší žít na ulici, protože může jít, kam chce. Peníze si vydělával opět žebráním. V ranních hodinách dne 29. 6. 2019 přicestoval do P. autobusem společnosti F. Chtěl si prohlédnout P., nevěděl, že není legální vstoupit bez platného cestovního dokladu na území České republiky a zdržovat se tu. Na dotaz, proč si nelegálně kupoval cestovní doklady před cestou do N., odpověděl, že tak učinil proto, že cestoval letadlem a slyšel, že když překračuje hranice, musí u sebe mít doklad. Dále uvedl, že věděl, že Česká republika a N. jsou dvě rozdílné země, a upřesnil, že si tedy byl vědom, že bez platného cestovního dokladu nemůže pobývat na území České republiky. Zhruba po třech hodinách od chvíle, kdy přicestoval, se rozhodl, že se chce vrátit do N., proto se vydal na cestu. Šel pěšky, neboť na jízdenku již neměl peníze. Do vlasti se vrátit nemůže, neboť ho chce zabít muslimská komunita, bojoval proti nim na straně křesťanů a v boji s nimi zemřel jeho otec. Z toho důvodu se do G. již vrátit nechce a chce zůstat kdekoli v Evropě. Uvedl, že nemá nic, ani prostředky na cestu.

11. Dne 29. 6. 2019 vydala žalovaná první napadené rozhodnutí, kterým žalobce zajistila v zařízení pro zajištění cizinců na dobu 30 dnů od omezení osobní svobody, a to na základě § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců za účelem předání žalobce do S. r. N. na základě nařízení Dublin III.
12. Dne 3. 7. 2019 oznámilo ministerstvo zahájení řízení podle nařízení Dublin III, neboť dne 2. 7. 2019 odeslalo žádost orgánům S. r. N. o přijetí žalobce zpět na základě záznamu v databázi EURODAC. Dne 9. 7. 2019 obdrželo ministerstvo souhlas S. r. N. se zpětvzetím žalobce. Dne 10. 7. 2019 vydala žalovaná druhé napadené rozhodnutí, jímž na základě žádosti ministerstva prodloužilo podle § 129 odst. 6 zákona o pobytu cizinců zajištění žalobce do 20. 8. 2019.

Posouzení žalobních bodů

13. Žalobce v obou žalobách uplatnil jediný žalobní bod, jímž napadá závěr žalované o existenci vážného nebezpečí útěku žalobce, přičemž v této souvislosti poukazuje na nepřezkoumatelnost napadených rozhodnutí z důvodu, že se žalovaná dostatečně nezabývala splněním této podmínky pro zajištění žalobce.
14. Žalobce tedy zpochybňuje správnost aplikace § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 30. 7. 2019, na dané věci. Podle zmíněného ustanovení rozhodne policie o zajištění cizince za účelem jeho předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, pouze pokud existuje vážné nebezpečí útěku. Za vážné nebezpečí útěku se **zejména** považuje, pokud cizinec pobýval na území neoprávněně, vyhnul se již dříve předání do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie, nebo se pokusil o útěk anebo vyjádřil úmysl nerespektovat pravomocné rozhodnutí o přemístění do státu

vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání. Za vážné nebezpečí útěku se dále považuje, pokud cizinec, který bude předán do státu vázaného přímo použitelným předpisem Evropské unie přímo nesousedícího s Českou republikou, nemůže oprávněně samostatně do tohoto státu cestovat a nemůže uvést adresu místa pobytu na území. Toto ustanovení provádí do českého právního řádu čl. 28 odst. 2 nařízení Dublin III, které zdůrazňuje potřebu zhodnotit každý jednotlivý případ individuálně.

15. Soud zdůrazňuje, že výčet případů představujících vážné nebezpečí útěku je demonstrativní a jistě lze mezi ně zařadit i jiné jednání, které se vyznačuje nedostatkem respektu k omezením svobody pohybu žadatele o mezinárodní ochranu, povinností spojeným se vstupem a pobytem na území státu a individuálními příkazy vydanými státními orgány. Žalobce potvrzuje, že se zcela jistě dopustil některého z jednání příkladmo uvedených v § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, je však toho názoru, že rozhodnutí o zajištění nemůže být výsledkem mechanické aplikace tohoto ustanovení, nýbrž mu má předcházet komplexní zhodnocení případu cizince s ohledem na individuální okolnosti dané věci.
16. Žalobce nezpochybnil stěžejní závěr žalované, že vstoupil na území České republiky a pobýval na něm neoprávněně, a proto z něj soud bez dalšího vychází. Jde přitom o jednu ze situací zakládající domněnku existence vážného nebezpečí útěku. Žalovaná dále dospěla k závěru, že žalobce se svévolně pohyboval po zemích schengenského prostoru; tento závěr přitom podle soudu odpovídá skutečnostem plynoucím z obsahu správního spisu. Žalobce vypověděl, že z L. přicestoval do I., kde pobýval cca 2 roky. Poté si opatřil padělaný doklad totožnosti, který použil k cestě do N., kde byl zadržen z důvodu prokázání se padělaným dokladem. Teprve v N. požádal o mezinárodní ochranu, ovšem nesetřval v ubytovacím zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, jelikož preferuje možnost svobodného pohybu, a nezajímá se o výsledek řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přestože status žadatele o mezinárodní ochranu nezakládá žalobci právo svobodného pohybu po ostatních členských státech Evropské unie, naopak omezuje jeho pobytové oprávnění toliko na ten členský stát, v němž byla žádost o mezinárodní ochranu podána, cestoval bez jakéhokoli průkazu totožnosti do České republiky. Učinil tak, přestože věděl, že je Česká republika samostatným státem a že k cestování z jednoho státu do druhého musí mít průkaz totožnosti (ostatně z tohoto důvodu si v minulosti za účelem vycestování do N. pořídil v I. padělaný doklad). Soud má za to, že žalovaná se dostatečně vypořádala s individuálními okolnostmi pobytové historie žalobce a dostala své povinnosti hodnotit každý případ jednotlivě (shodně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2019, č. j. 6 Azs 325/2018-22 a ze dne 20. 4. 2017, č. j. 10 Azs 122/2015-150). Je zřejmé, že žalobce se svým vycestováním na české území ocitl již ve třetím státě schengenského prostoru, přičemž cestuje zcela svévolně a zásadně bez legálních dokladů.
17. Žalobce argumentuje tím, že do České republiky cestoval pouze jako turista, přičemž se chtěl vrátit do S. r. N. Tvrzení žalobce o turistickém účelu jeho cesty ovšem soud neuvěřil. Jediným příjmem žalobce na území S. r. N. byly milodary, které vyžebrał na ulici. Tyto obtížně shromážděné peníze se žalobce rozhodl investovat do toho, že si prohlédne krásy hlavního města sousedního státu jako běžný turista a poté se vrátí zpět. Za tím účelem si ovšem zakoupil pouze jednosměrnou autobusovou jízdenku do P., kde pobyl toliko 3 hodiny, a poté se rozhodl jít po dálnici pěšky až do B. (měl u sebe hotovost ve výši 6,32 EUR). Účel žalobcovy cesty do České republiky musel být zcela jiný, než žalobce vypověděl (v doplnění žaloby žalobce uvádí, že se pohyboval v schengenském prostoru za

účelem svého podnikání). Za těchto okolností je pochopitelné, že se žalovaná nemohla spolehnout na tvrzení žalobce, že se dobrovolně vrátí do S. r. N. Okolnost, že byl žalobce zadržen u P. na pozemní komunikaci, která skutečně vede na česko-n. hranici, neskýtá nezpochybnitelnou záruku návratu žalobce do S. r. N. Ostatně v překročení česko-n. hranice žalobci brání skutečnost, že neměl u sebe žádný doklad totožnosti.

18. Žalobce dále argumentoval tím, že se nesnaží mařit azylové řízení. K tomu soud uvádí, že účelem zajištění žadatele o mezinárodní ochranu, jenž má být předán dle nařízení Dublin III do členského státu odpovědného za posouzení jeho žádosti, není zajistit jeho účast v azylovém řízení. Sankcí za nedostatečnou spolupráci žalobce s orgány posuzujícími jeho žádost o mezinárodní ochranu může být ukončení posuzování žádosti bez věcného vyřízení, nevzniká tak potřeba zajistit přítomnost žalobce před orgány členského státu odpovědného za posuzování žádosti. Ustanovení § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců reaguje na případy, kdy je zjištěn nelegální pobyt cizince na území České republiky, s kterým ovšem není spojena možnost vyhoštění cizince, neboť jde o žadatele o mezinárodní ochranu a za posouzení jeho žádosti je odpovědný jiný členský stát než Česká republika. Žalobci se tedy neukládá vyhoštění z území Evropské unie, čemuž brání jeho status žadatele o mezinárodní ochranu, nýbrž jeho nelegální pobyt na území České republiky má být vyřešen tím, že cizinec bude převezen do členského státu, který je odpovědný za řízení ve věci mezinárodní ochrany. Účelem zajištění žalobce dle § 129 odst. 1 a 3 zákona o pobytu cizinců tedy je vytvoření předpokladu pro fyzické předání cizince orgánům jiného členského státu. Z výpovědi žalobce nevyplynulo, že by měl na území S. r. N. jakékoliv silnější vazby (emocionálního či materiálního charakteru), z nichž by logicky vyplývalo, že se žalobce zcela jistě okamžitě dobrovolně vrátí do tohoto členského státu, jenž je odpovědný za posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Žalovaná zcela přesvědčivě odůvodnila (a tento její závěr nebyl žalobami zpochybněn), že z důvodu absence jakéhokoli zázemí žalobce v České republice nelze účelu zajištění dosáhnout uložením některého ze zvláštních opatření, a to i s ohledem na naprostý nedostatek finančních prostředků a nemožnost žalobce vykonávat výdělečnou činnost na území České republiky. Za této situace nelze předpokládat, že by žalobce setrval na území České republiky do doby realizace předání dle nařízení Dublin III. Nelze se ani automaticky domnívat, že se žalobce ihned vrátí do S. r. N., neboť ani tam nemá žádné zázemí, žije na ulici, živí se žebráním.
19. Žalobce v žalobách tvrdí, že nevěděl o nelegálnosti svého vstupu na území České republiky a pobytu na tomto území. To ovšem v kontextu dřívějšího jednání žalobce (obstarání padělaného dokladu za účelem vycestování z jednoho členského státu Evropské unie do jiného), evidentního nezájmu žalobce o další průběh řízení ve věci mezinárodní ochrany (absence kontaktu se zástupcem a zjišťování aktuálního stavu řízení) a nevěrohodného tvrzení o účelu žalobcovy cesty do České republiky nevede k závěru, že obavy z útěku žalobce před předáním do S. r. N. jsou liché či marginální. Lze ostatně připomenout, že žalobce opustil azylové středisko ve S. r. N. z toho důvodu, že má raději volnost a možnost svobodného pohybu, byť to znamená, že žije na ulici a prostředky na obživu si musí obstarat žebráním. Způsob života žalobce ve S. r. N. a věrohodně neobjasněný důvod jeho cesty do České republiky neskýtají záruku, že se žalobce dobrovolně podrobí povinnosti vrátit se do S. r. N. Žalobce ostatně v doplnění obou žalob uvedl, že cestoval do České republiky kvůli svému podnikání, ačkoliv při podání vysvětlení neuvedl, že by ve S. r. N. měl jakoukoliv regulérní výdělečnou činnost (např. v podobě podnikání), naopak tvrdil, že si prostředky obstarával žebráním. Toto nové tvrzení uplatněné v soudním řízení tedy

neposiluje žalobcovu věrohodnost, naopak prohlubuje pochybnosti o jeho spolehlivosti.

20. Důvody, pro které žalovaná rozhodla o zajištění žalobce, trvaly i v době vydání druhého napadeného rozhodnutí, jímž byla prodloužena doba zajištění.
21. Soud tedy uzavírá, že obě napadená rozhodnutí byla vydána v souladu s § 129 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, opírají se o dostatečně zjištěný skutkový stav, který má oporu ve správním spisu (v protokolu o podání vysvětlení žalobce). Žalovaná vzala při hodnocení otázky, zda v případě žalobce hrozí vážné nebezpečí útěku, v úvahu všechny rozhodné skutečnosti a dostatečně se s nimi vypořádala. Žalobce neuvedl žádné skutečnosti relevantní pro vyvrácení tohoto závěru, které by žalovaná nevzala v potaz, jeho výtky se *de facto* týkají míry podrobnosti hodnotících úvah obsažených v odůvodnění napadených rozhodnutí. V této souvislosti je třeba připomenout, že rozhodnutí o zajištění vydává správní orgán v časové tísní (§ 129 odst. 3 zákona o pobytu cizinců), takže po správním orgánu nelze spravedlivě požadovat, aby zevrubně a vyčerpávajícím způsobem vyřešil veškeré v úvahu přicházející otázky týkající se situace a stavu cizince a jeho celkového osudu na území členských států (rozsudek NSS ze dne 14. 11. 2017, č. j. 5 Azs 223/2017-27, bod 23). Jelikož je rozhodnutí o zajištění prvním úkonem v řízení, nemohla v něm žalovaná předvídat reakci žalobce a dopředu vypořádat jeho argumenty uplatněné až posléze v doplnění žaloby.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

22. Vzhledem k tomu, že žalobní bod je nedůvodný a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlídnout i bez námítky, zamítl žaloby jako nedůvodné (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
23. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť jí v řízení nevznikly žádné náklady převyšující náklady na běžnou administrativní činnost.
24. Soud v obou řízeních (před jejich spojením ke společnému projednání) ustanovil žalobci zástupcem advokáta JUDr. Ing. Jakuba Backu. Výše odměny advokáta za zastupování se stanoví v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. podle vyhlášky č. 177/1996 Sb. (dále jen „advokátní tarif“) a platí ji stát podle § 35 odst. 10 s. ř. s. Zástupce za každé řízení požadoval odměnu ve výši 8 228 Kč. Tato částka je odměnou za dva úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a písemné podání soudu (doplnění žaloby) – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu], k čemuž byla přičtena paušální částka jako náhrada hotových výdajů ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu. Výsledná částka 6 800 Kč byla zvýšena o částku 1 428 Kč představující 21% DPH, jíž je advokát plátcem. Soud ji ale zástupci přiznává pouze jednou, neboť v případě druhého ustanovení (v řízení o žalobě proti druhému napadenému rozhodnutí), k němuž došlo s odstupem necelého měsíce od ustanovení v prvním řízení, zástupce již znal skutkové okolnosti případu, jak žalobce sám uvedl v žalobě, proto nepřebíral zastupování nové věci. Sepsané doplnění žaloby je identické s doplněním žaloby sepsaným v řízení o žalobě proti prvnímu napadenému rozhodnutí, nejde tedy o další úkon právní služby. Přiznaná odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů bude ustanovenému zástupci žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Praze ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 16. srpna 2019

Tomáš Kocourek, v. r.
soudce